

EEN GEEL-ZWART HART

Wat heb ik afgezien! Op de dag dat NAC promoveerde naar de Eredivisie. Vol goede moed en met voldoende vertrouwen begaf ik me naar café Boerke Verschuren om naar de wedstrijd te kijken. We stonden er immers erg goed voor. Pessimisten in mijn omgeving snoerde ik direct de mond als er werd gemompeld dat het nog geen zekerheidje was. Ik zat niet te wachten op zoveel informatie. Ik trek zoveel spanning namelijk niet. Totaal niet!

Dus toen het derde tegendoelpunt al in de eerste helft viel, was ik ten einde raad. Ik ben aan het begin van de rust direct naar huis gefietst. Dit was nodig om mijn geel-zwarte hart niet op onverantwoorde wijze te belasten. Ik heb ramen en deuren gesloten, mijn telefoon op 'stil' gezet en ben een Koreaanse serie gaan kijken op Netflix. Dat bleek mijn redding.

Want toen mijn man enige tijd later binnenstormde en riep

dat we onmiddellijk naar P5 moesten om de promotie te vieren, bleek dat het toch allemaal nog was goed gekomen. Wat een opluchting!

U merkt het al: ik ben niet zo goed in distantie. Ik kan te veel opgaan in situaties.

Dat overkomt me ook wel tijdens mijn werk. Zeker als kwesties dichtbij of zelfs in mijn hart zitten, kan ik minder goed afstand nemen. Dan raak ik meer betrokken dan eigenlijk goed zou zijn. Ik heb dat vooral als ik een cliënt al langer bijsta en heb gezien dat hij of zij erg veel last heeft van wat er gebeurt. Ook heb ik de neiging zelf in de strijdstand te komen als ik het gevoel heb dat een cliënt opvallend veel onrecht wordt aangedaan. Bijvoorbeeld omdat een wederpartij via intimidatie, of nog erger, door kinderen in te zetten in de strijd, zijn/haar zin doordrukt. Of als een wederpartij de ander onder valse voorwendsels heeft aangezet tot het maken van zeer nadelige afspraken. In dat geval vind ik het niet altijd gemakkelijk om mijn eigen gevoel uit te schakelen. Het maakt me anderzijds wel een betrokken advocaat. En dat is dan ook wel weer mooi.